

Událost na Golgotě. Bratrství svátého Grálu. Zduchovněný oheň.

Kolín, neděle velikonoční, 11. dubna 1909

Je bezprostředním ziskem takových významných dobových symbolů, jakým je svátek Velikonoc, že činí naše srdce a duše schopnými hlouběji nahlédnout do lidských záhad a podstaty člověka. A tak si ještě jednou uveďme před svůj duchovní zrak onu včera naší duši vyjasněnou orientální legendu, o níž jsme už včera mohli tušit, co ji z lidské záhady a lidské podstaty obepíná: legendu o Kášjapovi, velkém mudrci, osvíceném žáku Šákjamuniho, který shrnul všechnu moudrost Orientu s velkým přehledem a obrovským podnětem k působení, o němž se právem říkalo, že žádní jeho následníci nebyli schopni ani nejuzdáleněji uchovat, co přinesl z hluboké studnice Šákjamuniho a jako poslední - z moudrosti pravěku - dal lidstvu. A dále tato legenda zní: Když se pak Kášjapovi blížila smrt a cítil přicházet svou nirvánu, vešel do jeskyně jedné hory. Tam vědomě zemřel a jeho tělo zůstalo ne-trouchnivější, nenalezitelné pro zevní lidstvo, nalezitelné jen pro ty, kdo se iniciací stali zralými proniknout takovými tajemstvími. V horské jeskyni odpočívalo nyní tajuplně ukryté Kášjapovo netrouchnivější tělo. A bylo prorokováno, že se objeví jako nový zvěstovatel pravěké moudrosti v nové podobě Maitréja-Buddha, který až vystoupí k vrcholu svého pozemského bytí, odebere se k jeskyni, kde odpočívá mrtvola Kášjapova. Dotkne se jí svou pravou rukou, a z univerza se snese podivuhodný oheň, nezetlelé tělo Kášjapy jím bude uchopeno a vzato do vyšších, duchovních světů. Tak očekává orientálec, který takové moudrosti rozumí, znovuobjevení Maitréja-Buddhy a jeho činu na nezetlelém těle Kášjapy. Nastanou obě tyto události? Objeví se Maitréja-Buddha? Budou Kášjapovy nezetlelé ostatky odňaty podivuhodným, nebeským ohněm? - Hlubokou moudrost v tom spočívající budeme moci tušit našimi pravými velikonočními pocity, když vyhledáme ten podivuhodný oheň, který má do sebe přijmout Kášjapovy ostatky.

Včera jsme viděli, že se božství v dnešní době zjevuje dvěma póly: na jedné straně makrokosmickým ohněm blesku, na straně druhé mikrokosmickým ohněm krve. Viděli jsme, že se Mojžíšovi ohlašoval v hořícím trnitém keři a na Sinaji v hromu a ohnivém blesku Kristus. Neboť žádná jiná mocnost to nebyla než Kristus, kdo k němu mluvil „Já jsem ten, který jsem já“. Dal deset přikázání z ohně blesku na Sinaji. Tím se připravoval. Pak se objevil v mikrokosmickém pólu v Palestině. V ohni, žijícím v naší krvi, je tentýž Bůh, který se ohlašoval v ohni nebeském a který se pak ztělesnil v palestinském mystériu v lidském těle, aby pronikl svou silou lidskou krev, v níž lidský oheň má své sídlo. A touto událostí, když ji budeme sledovat v jejích konsekvencích, v tom, co to znamená pro zemské bytí, pak budeme moci najít onen vzplanulý oheň, který pohltí Kášjapovy ostatky.

Všechno chod světa záleží v tom, že materialita se poněmhu zduchovní, spiritualizuje. V

materiálním ohni hořícího trnitého keře a na Sinaji se Mojžíšovi zjevilo zevní znamení božské moci. Kristovou událostí je však tento oheň zduchovněný. A když potom Kristova moc zasáhla do této Země, kdo vidí pak hořící duchovní oheň? Kdo jej může vnímat? - Duchovní oko probuzené Kristovým podnětem a jím samým bude otevřeno. Duchovní oko vidí tento smyslový oheň trnitého keře spíralizovaný, zduchovněný. A když Kristus podnět toto duchovní oko probudil, pak působil ten oheň také duchovně, spirituálně na náš svět. Kdy byl tento oheň zase vnímán? Byl zase vnímán, když osvícené, zjasnovidné oko Savlovo spatřilo cestou k Damašku v nebeském ohni a poznalo toho, kdo dokonal mystérium Golgoty. Tak oba viděli Krista: Mojžíš v materiálním ohni - v hořícím trnitém keři a v bleskovém ohni na Sinaji - a jen v nitru se mu může zvěstovat, že k němu mluví Kristus. Osvícenému oku Pavlovu se však ukazuje Kristus z ohně spirituálního, zduchovněného. Jak se k sobě staví ve světovém vznikaní hmota a duch, tak stojí k sobě v chodu světa neobyčejný, materiální oheň trnitého keře i oheň ze Sinaji, a podivuhodný jev: oheň z oblaků zářící k Pavlovi povstalému ze Savla. A co se touto událostí stalo pro celý chod světového vývoje? Obrátme pohled k velké řadě těch, kteří lidstvo obšťastňovali, vysvobozovali, k těm velkým postavám, jež byly zevním výrazem pro avatary, pro božsky-duchovní mocnosti, sestupující dolů od epochy k epoše z duchovních výšin a přijímající lidskou postavu, jako Višnu, Krišna atd., kteří se musí objevovat, aby lidstvo našlo cestu zpět do duchovních světů. Aby tuto cestu mohlo lidstvo najít, k tomu potřebovalo v pravěku božskou sílu, která sestupovala dolů. Ale tím, že nastalo mystérium Golgoty, je člověku dána možnost, aby ty síly, které ho mohou pozvednout a vést nahoru do duchovních světů, našel ze svého vlastního nitra.

Hlouběji, mnohem hlouběji než oni vůdcové světa a lidstva sestoupil dolů Kristus, neboť on nejen přinesl do pozemského těla nebeské síly, ale samotné toto pozemské tělo tak zduchoval, že nyní mohli lidé najít opět cestu do duchovních světů z těchto sil. Božskými silami vykupovali lidstvo předkřesťanští spasitelé. Silami lidskými vykoupil však lidstvo Kristus. Tím ale byly tyto lidské síly postaveny před naši duši tak, jakými mohou být ve své prapůvodní moci. Co by se stalo na naší Zemi, kdyby se Kristus na Zemi neobjevil? - Tuto vážnou, hluboce pronikající otázku si dnes chceme položit.

Spasitelé světa by mohli jeden za druhým sestupovat z duchovních světů: nakonec by dole nacházeli už jen lidi tak zahrabané ve hmotě, tak v ní utopené, že z této nepsané, nečisté hmoty by čisté božsky-duchovní síly už nemohly člověka pozvednout. A s hlubokým zármutkem a truchlením pohlíželi orientální mudrci do budoucnosti, o níž věděli, že se objeví Maireya-Buddha, aby obnovil pravěkou moudrost, ale žádný učedník nebude moci tuto pravěkou moudrost obdržet. A kdyby chod světa šel tak dál, hluchým uším by kázal Maitréja-Buddha, a vůbec by už nebyl chápán těmito zcela hmotě propadlými lidmi. To, co by se stalo na Zemi tak materiálním, nechalo by Kášjapovo tělo vyprahnout, takže by Maitréja-Buddha už nebyl schopen vynést ostatky Kášjapovy do božsky-duchovních výšin. S hlubokým zármutkem pohlíželi do budoucnosti právě ti nejvíce orientální moudrost chápající a přemítali, bude-li Země s to přinést ještě něco z pochopení a pocíťování vstříc přicházejícímu Maitréja-Buddhovi.

Silná nebeská síla musela vzáříť do fyzické hmoty, do této fyzické hmoty se obětovat. Nikoliv pouze Bůh v masce lidské postavy to mohl být, ale opravdový člověk s lidskými

silami, který Boha nese v sobě, to musel být. Musela nastat událost na Golgotě, aby hmota, do níž je člověk postaven, byla tím připravena, byla pročištěna, protřibena, a materiál takto pročištěný a posvěcený hmoty byl způsobilý, aby pro budoucí inkarnace mohla být pravěká moudrost zase srozumitelná. A lidstvo se bude muset přivést k tomu, aby pochopilo, jak v tomto smyslu událost na Golgotě skutečně účinkovala. Neboť čím byla pro lidstvo tato událost Golgoty? Jak hluboce se zařezala do lidské bytosti a do lidského bytí?

Dejme svému pohledu bloudit dvanácti stoletími! Pohlédme na šest století před událostí na Golgotě a šest století po ní. Přihlédněme jednou k jistým příhodám, které se v této době odehrály v lidských duších. Vskutku sotva lze postavit před pociťující lidskou duši něco většího a významnějšího než ony mohutné okamžiky uchované legendou Buddhovou a pozvolném osvícení Buddha. Vystupuje ven z královského okolí. Není zrozený ve stáji, mezi chudými pastýři. To však není tím, co se má zdůraznit, ale že z tohoto královského okolí jde ven, a že potom nachází něco, co dosud nenacházel: život v jeho různých podobách.

Nachází dítě, slabé a ubohé. Trápení mu bylo údělem v životě, do něhož zrozením vstoupilo. A Buddha pocítil: Zrození je utrpením. A dále vidí Buddha svou vnímavou duši nemocí postiženého, churavějšího člověka. Takovým se může člověk stát, když je do pozemského světa vnesen žízň po životě: Nemoc je utrpením. A nachází stářím bezmocného starce. Co to je, co životem je člověku dáno, že pomalu už nemůže být pánem svých údů? Stáří je utrpením. A pak spatřil mrtvolu. Smrt je před ním s celým jejím ničením a uhasnutím života: smrt je utrpením. A dál bádá Buddha sledováním života a říká si: Odloučení od milované bytosti je utrpením, spojení s nemilovanou bytostí je utrpením, nedostatek čeho si člověk žádá, je utrpením.

Velkolepě a mocně a pronikavě zaznívala nauka o utrpení lidským srdcem a hrudí lidskou. Nespočetní lidé se učili velké pravdě o vysvobození z útrap uhašením žízň po životě, učili se, jak by měli toužit ven z pozemsky-fyzického bytí, jak by měli usilovat pryč z pozemských inkarnací, a jak jedině uhašení žízň po bytí může vést k vykoupení a vysvobození z utrpení. Je zde postaven před naši duši skutečně nejvyšší vrchol vývoje lidstva.

A teď pohlédneme na časový prostor obepínající dvanáct století, šest set roků před začátkem našeho letopočtu a šest set roků po tomto začátku. Zde se musí zdůraznit, že uprostřed tohoto období nastalo mystérium Golgoty. Z doby Buddhovy budiž zdůrazněno jen jedno: mrtvola a co Buddha při pohledu na ni pocítil a učil. A šest set roků po události na Golgotě: tehdy se obracely nesčetné duše, nesčetné oči k dřevu kříže, na němž visí mrtvola. Ale z této mrtvoly vycházejí pro lidstvo podněty, které produhovňují život, podněty k tomu, že životem je smrt přemožena. Je to protipól toho, co při pohledu na mrtvolu pocítil Buddha. Buddha viděl mrtvolu a na ní poznal nicotnost života. Lidé, žijící šest set roků po události na Golgotě, vzhlíželi k mrtvole na kříži se zbožnou vroucností. Byla pro ně znamením života, a jejich duši vzešla jistota, že bytí není utrpením, ale že přes smrt vede do blaženosti. Mrtvola Krista Ježíše na kříži se stala po události na Golgotě připomínkou života, zmrtvýchvstáním života, překonáním smrti a všeho utrpení, tak jako mrtvola šest století před mystériem Golgoty byla znamením poznání toho, že utrpení musí přepadnout člověka, který z žízň po

bytí vstoupil do fyzického světa. Nikdy v celém vývoji lidstva nebylo většího obratu. Když o šest století dříve byl pro člověka vstup do fyzického světa utrpením, jak se potom ukazuje velká pravda o utrpení života nyní, po události na Golgotě? Jak se ukazuje lidem, kteří s porozuměním vzhlížejí ke kříži na Golgotě? Je zrození utrpením, jak říká Buddha? Ti, kteří s porozuměním vzhlížejí ke kříži na Golgotě a cítí se s ním spojeni, říkají si: Toto zrození vede člověka na takovou Zemi, která má možnost ze svých živel zahalit Krista. Rádi chtějí vstoupit na tuto Zemi, po níž kráčel Kristus. A ve spojení s Kristem vznikne v duši síla, jíž duše může najít cestu do duchovních světů, vzniká poznání, že zrození není utrpením, ale branou k nalezení Vykupitele, který se rovněž zahalil stejnými pozemskými látkami, z nichž je utvořena tělesná schránka lidská.

Je utrpením nemoc? - Není! Řekli si ti, kdo podnět z Golgoty chápali ve skutečném smyslu; ne, nemoc není utrpením. I když dnes lidstvo ještě nemůže pochopit, čím v pravdě je spirituální život proudící do člověka s Kristem, v budoucnu se lidé naučí tomu rozumět, a budou vědět, že kdo se nechá prozářit Kristovým podnětem, do jehož nehlubšího nitra vtáhne Kristus, ten může překonat všechnu nemoc silnými, uzdravujícími silami, které ze sebe vyvine. Neboť Kristus je velký léčitel lidstva. V jeho síle je uzavřeno vše, co z duchovna může skutečně vyvinout silnou léčivou sílu a co může nemoc překonat. Nemoc není utrpením. Nemoc je příležitostí k překonání překážky, když člověk v sobě vyvine sílu Kristovu. O potížích stáří si musí člověk udělat jasno stejným způsobem. Čím více přibíráme na slabosti svých údů, tím více můžeme růst v duchu, můžeme se stát pánem skrze sílu Kristovu v nás přebývajících. Stáří není utrpením, neboť každým dnem vrůstáme přece do duchovního světa. A také ani smrt není utrpením, neboť taje přemožena ve zmrtýchvstání. Událostí na Golgotě je smrt překonaná.

Může být odloučení od toho, co milujeme, ještě utrpením? Ne! Duše, které se proniknou silou Krista, ty vědí, že láska může ovinout pouta od duše k duši přes všechny materiální překážky, pouta v duchovnu, která jsou neroztržitelná. A není nic v životě mezi zrozením a smrtí, ani mezi smrtí a novým zrozením, k čemu bychom nenašli ve spiritualitě cestu podnětem Kristovým. Je nemyslitelné, abychom natrvalo, pronikneme-li se Kristovým podnětem, mohli být odloučeni od toho, co milujeme.

A právě tak nemůže být utrpením „spojení s tím, co nemilujeme“, protože Kristův podnět nás učí, přijímáme-li jej do duše své, milovat odpovídající měrou všechno. Kristův podnět nám ukazuje cestu, a když tu cestu najdeme, nemůže „spojení s tím, co nemilujeme“, nikdy být utrpením, neboť neexistuje už nic, co bychom láskou neobsáhli. - A „nedosažení toho, čeho žádáme“, nemůže už být utrpením s Kristem, neboť pocity a city člověka, jeho žádosti, budou Kristovým podnětem tak pročištěny a zušlechtěny, že lidé budou žádat jen ještě to, čeho se jim má dostat. Už netrpí tím, čeho postrádají, vždyť mají-li něco postrádat, pak je to k jejich tříbení, a Kristova síla je k tomu posiluje, aby to pociťovali jako tříbení, a proto také už to není utrpení.

Čím je tedy událost na Golgotě? Je to pozvolné odstraňování trpěných skutečností, které vytýčil velký Buddha. Není většího zásahu ve světovém vznikání a světové podstatě než událost na Golgotě. Proto můžeme také pochopit, že tato událost působí dál a má pozitivní, mocné následky pro přicházející lidstvo. Kristus je velký avatar, který sestoupil na tuto Zemi,

a když sestoupí do jsoucnosti taková bytost, jakou byl Kristus v Ježíši z Nazaretu, pak nastane něco tajuplného, v nejvyšším smyslu významného: stejně jako v malém, když vnoříme obilné zrna do půdy, zrna klíčí a vyrůstají stébla a klasy, nesoucí mnoho, mnoho zrn, věrných obrazů toho jednoho obilného zrna, které jsme vnořili do půdy, stejně tak je tomu také v duchovním světě. Neboť „všechno pomíjející je pouze podobenstvím“ - a v tomto rozmnožování obilného zrna můžeme vidět obraz, podobenství pro světy duchovní.

Když byla dokonána událost na Golgotě, stalo se něco s éterickým tělem a astrálním tělem Ježíše z Nazaretu: silou uvnitř přebývajícího Krista byla tato těla rozmnožena, a v duchovním světě bylo od té doby přítomných mnoho, mnoho věrných obrazů astrálního těla a éterického těla Ježíše z Nazaretu. A tyto věrné obrazy pokračovaly v působení.

Když lidská individualita sestupuje z duchovních výšin do fyzického bytí, zahaluje se do těla éterického a těla astrálního. Ale když je v duchovním světě něco jako tyto věrné obrazy éterického těla a astrálního těla Ježíše z Nazaretu, pak nastane pro lidi, v jejichž karmě je to uloženo, něco docela zvláštního. Připustí-li to karma některé individuality - po dokonání mystéria Golgoty - tak se jí vetká věrný obraz éterického těla nebo astrálního těla Ježíše z Nazaretu. Tak tomu bylo v prvních staletích našeho letopočtu např. u Augustina. Když tato individualita sestupovala z duchovních výšin a zahalovala se éterickým tělem, byl jejímu éterickému tělu vetkán věrný obraz éterického těla Ježíše z Nazaretu. Svě tělo astrální a své „já“ měla pro sebe, ale do éterického těla měla vetkán věrný obraz éterického těla Ježíše z Nazaretu.

Tak se přenášelo to, co zahalovalo bohočlověka z Palestiny, na druhé lidi, kteří měli zásah tohoto velkého podnětu vnášet dál do ostatního lidstva. Protože byl Augustin odkázán na své vlastní „já“ a na vlastní tělo astrální, byl vystaven všem pochybnostem, všemu kolísání i omylům, které mohl stěží překonávat; přicházely z dosud nedokonalých částí jeho bytosti. Všechno, co zakusil, zakusil svým chybným úsudkem a omyly svého „já“. Ale když se probojoval, když začalo působit jeho tělo éterické, pak narazil ve svém éterickém těle na síly, které mu byly vetkány z věrného obrazu éterického těla Ježíše z Nazaretu. A nyní se stal tím, kdo mohl zvěstovat Západu část velkých mysterijních pravd. Tak byli mnozí takoví lidé, nám známí jako velcí nositelé křesťanství v západních zemích, povolání k dalšímu působení křesťanství ve 4., 5., 6. až 10. století, jimž mohly vzejít ony velké ideje jako vzory, kteří měli ve svém éterickém těle vetkán věrný obraz éterického těla Ježíše z Nazaretu. Proto jim mohly vzejít velké vize, velké vzorové ideje, které pak našly svá ztvárnění u velkých malířů a sochařů.

Tyto vzorové typy pro obrazy, které jsou nám potěšením ještě dnes, jak vznikaly? Ty vznikaly tak, že vetkaným věrným obrazem posvátného éterického těla Ježíše z Nazaretu u lidí 5., 6., 7. a 8. století našeho letopočtu přicházela velká osvěcení s křesťanským obsahem, k němuž nebylo třeba historických podání. K obsahu nauky o Kristu se těm lidem dostalo vetkaného věrného obrazu éterického těla Ježíše z Nazaretu, a nebylo jim zapotřebí žádného historického podání křesťanských skutečností. Věděli z vnitřního osvěcení, že Kristus žije, neboť v sobě nesli část Ježíše z Nazaretu. Věděli to stejně, jak to věděl Pavel, že Kristus žije, když ve spiritualizovaném, planoucím nebeském ohni spatřil zjev Krista. Dal by se Pavel dříve obrátit na víru tím, co se o události v Palestině dalo vyprávět? Žádná z událostí, které by

se mu mohly vyprávět, nebyla s to ze Šavla učinit Pavla, a přesto nejdůležitější podnět pro zevní rozšíření křesťanství vyšel z Pavla, skrze toho, který zůstal nevěřícím k vyprávění na fyzické úrovni, ale stal se věřícím okultní událostí uskutečněnou ve spirituálním světě. Podivně se vyjímají ti, kdo chtějí mít křesťanství bez spirituálního osvětlení! Vždyť nikdy by se křesťanství ve světě nerozšířilo bez spirituálního osvětlení Pavla. Této nadsmyslové události vděčí zevní rozšíření křesťanství za své bytí.

A zase pokračovalo šíření křesťanství v pozdější době těmi, kteří popisovaným způsobem mohli vnitřním osvětlením prožívat Krista, také Krista historického, neboť v sobě nesli, co zůstalo jako ostatek z historického Krista a jeho schrán. V 11., 12., 13. a 14. století obdrželi jiní lidé, když svou karmou byli k tomu povoláni a zralí, vetkané věrné obrazy těla astrálního Ježíše z Nazaretu. Takovými lidmi, kteří v sobě nesli věrné obrazy astrálního těla Ježíše z Nazaretu, byli např. František z Assisi, Alžběta z Thuringen a mnozí jiní. Bez této vědomosti je pro nás např. život Františka z Assisi a Alžběty z Thuringen nepochopitelný. Všechno, co nám dnes připadá tak podivné v životě Františka z Assisi, pochází z toho, že mu byl vetkán do jeho astrálního těla věrný obraz astrálního těla Ježíše z Nazaretu. Mnohým jiným osobnostem této doby byl vetkán takový věrný obraz. Ty se nám stanou našimi vzory, k nimž usilujeme, když toto víme. Jak by mohl někdo, kdo jde k podstatě věci, rozumět životu Alžběty z Thuringen, kdyby nevěděl, že jí byl vetkán věrný obraz astrálního těla Ježíše z Nazaretu? Mnoho, mnoho jich bylo tímto pokračujícím působením Kristovy síly k tomu povoláných, aby vnesli tento mocný podnět do potomstva.

Ale ještě něco jiného zůstalo zachováno pro časy ještě pozdější: nesčetné věrné obrazy samotného Já“ Ježíše z Nazaretu zůstaly zachovány. Jeho Já“ sice ze tří schrán zmizelo, když dovnitř vtáhl Kristus. Ale věrný obraz, Kristovou událostí ještě zesílený, ten zůstal, a tento věrný obraz Já“ je rozmnožený nekonečně. V tomto obraze Já“ Ježíše z Nazaretu máme něco, co zůstalo v duchovním světě dodnes připraveno. A najít mohou tento věrný obraz Já“ Ježíše z Nazaretu lidé, kteří se k tomu učinili zralými, tento věrný obraz a s ním zároveň lesk Kristovy síly a Kristova podnětu, který v sobě nese.

Zevním fyzickým výrazem pro Já“ je krev. To je velké tajemství. Vždy však byli lidé, kteří to věděli a jimž byla známa skutečnost, že v duchovním světě jsou připraveny věrné obrazy, Já“ Ježíše z Nazaretu. A vždy byli lidé, kteří po staletí, od mystéria na Golgotě, měli utajeně pečovat o to, aby lidstvo pomalu dozrávalo a vznikali lidé, kteří mohou přijmout věrné obrazy Já“ Ježíše z Nazaretu - Krista, tak jako byli taky lidé, kteří přijali věrné obrazy jeho těla éterického a těla astrálního. K tomu se muselo najít to tajemství, jak by mohlo být v úplném tichu, v hlubokém mystériu, toto Já“ uchováno až k příhodnému okamžiku vývoje lidstva a Země. Utvořilo se k tomu bratrstvo zasvěcenců, kteří toto tajemství střežili: Bratrstvo Svatého Grálu. To chránilo toto tajemství. Takové společenství vždy existovalo. A říká se, že jeho praotec vzal misku, kterou použil Kristus při svaté Poslední večeři, a do této misky zachycoval krev Vykupitelovu vytékající na kříži z jeho ran. Sbíral tuto krev, která je výrazem „já“, do té misky, ve Svatém Grálu. Uložil misku s krví Vykupitele, s tajemstvím věrného obrazu „já“ Krista Ježíše na posvátném místě, v bratrstvu, které svými zařízeními a zasvěcením jsou bratry Svatého Grálu.

Dnes nadešla doba, kdy se tato tajemství smějí zvěstovat, nechají-li se lidská srdce zrát

spirituálním životem a mohou se vzchopit k pochopení tohoto velkého mystéria. Když se duše dají rozdmýchat duchovní vědou k porozumění, pak budou ty duše zralé ve zření oné svaté misky poznávat mystérium Kristova Já“, věčného Já“, jímž se může stát každé lidské Já“. Je to zde, toto mystérium - lidé se jen mají nechat přivolávat duchovní vědou k chápání tohoto tajemství jako skutečnosti, aby v pohlížení na Svatý Grál přijali Já“ Kristovo. K tomu je zapotřební pochopit co se zde stalo jako skutečnost, brát to jako skutečnost.

Potom však, když budou lidé vždy více připraveni k přijetí Kristova Já“, pak se bude Kristovo Já“ vlévat vždy víc do duší lidí. Ti se pak budou vyvíjet stále výš až tam, kde stál jejich velký vzor, Kristus Ježíš. Lidé se tím teprve naučí chápat, jak dalece je Kristus Ježíš velkým předobrazem lidstva. A když tomu lidstvo porozumí, začne ve svém nejhlubším nitru tušit, že jistota, pravda o věčnosti života vychází z mrtvého zemřelého těla na dřevě kříže z Golgoty. Lidé, inspirovaní a proniknutí Kristovým Já“, křesťané budoucnosti, ti budou rozumět ještě jinak. Budou rozumět, čemu dosud rozuměli jen osvícení. Nejen budou rozumět Kristu, který prošel smrtí, nýbrž budou rozumět triumfujícímu, do spirituálního ohně zmrtvýchvstalému Kristu Apokalypsy, který byl předpověděn. A velikonoční slavnost nám vždy může být symbolem pro Zmrtvýchvstalého, být poutem vinutým od Krista na kříži ke Kristu triumfujícímu, zmrtvýchvstalému a pozvednutému Kristu, k tomu, který všechny lidi pozvedne s sebou k pravici Otce.

Tak nám ukazuje symbol Velikonoc perspektivně do celé budoucnosti Země, do budoucnosti vývoje lidstva, a je nám tak zárukou toho, že Kristem inspirovaní lidé se jednou stále víc budou stávat z lidí Šavla lidmi Pavla a vždy více budou zřít spirituální oheň. Vskutku, tak jako Mojžíšovi a těm, kteří se k němu přiznávali, se zjevil ve smyslovém ohni hořícího trnitého keře a v blesku na Sinaji předem se ohlašující Kristus, tak se nám Kristus objeví v duchovním ohni budoucnosti. „On je s námi po všechny dny, až do konce světa“, a zjeví se ve spirituálním ohni těm, kteří si dali osvětit svůj pohled událostí Golgoty. Lidé ho spatří v duchovním ohni. Nejprve ho viděli v jiné podobě. Teprve pak budou vidět pravou podobu Krista ve spirituálním ohni.

Ale tím, že Kristus působil tak hluboko dolů do zemského bytí, až do fyzické kostry, tak to, co z elementů Země tvořilo jeho schránu, tuto fyzickou látku tak pro- tříbilo a posvětilo, že ta nemůže už být taková, jak to předpokládali ve svém zármutku mudrci Orientu, když se domnívali, že osvícenec budoucnosti, Maitréja-Buddha, nenajde na Zemi lidi, kteří by se mohli vzchopit k tomu, aby ho pochopili, pro jejich příliš hluboké klesnutí do hmoty. Proto byl Kristus veden na Golgotu, aby mohl hmotu zase přivést vzhůru do duchovních výšin, aby se oheň nemohl stát na Zemi struskou, ale aby byl zduchovněn. Tak lidé opět pochopí prapůvodní moudrost světa, když sami budou zduchovněni: prapůvodní moudrost světa, z níž sami jednou jako z duchovního světa povstali. Takže Maitréja-Buddha na Zemi pochopení najde - což by jinak najít nemohl - když lidé ještě projdou hlubším pochopením. Vždyť co všechno jsme se učili v mládí, tomu rozumíme lépe, když zkouškami jsme se stali zralejšími a můžeme později na to zpětně pohlížet. A tak lidstvo pochopí prapůvodní moudrost světa tím, že na ni bude zpětně pohlížet ve světle Krista událostí na Golgotě.

A jak teď mohou být zachráněny neztrouchnivělé ostatky Kášjapy, a kam budou zachráněny? Praví se: Maitréja-Buddha se objeví a dotkne se ho svou pravicí, a mrtvola bude odňata v ohni.

V tomtéž ohni, který viděl Pavel na cestě do Damašku, máme spatřovat onen podivuhodný, zduchovněný oheň, v němž bude ukryto tělo Kášjapy. V tomto ohni bude ukryto všechno velké a ušlechtilé z pravěku v budoucnosti. Ve zduchovněném ohni, v němž se Pavlovi zjevil Kristus, bude Maitréja-Buddhou ukryto neztrouchnivělé tělo Kášjapy. Tak budeme vidět proudit, vtékat všechno velké, nádherné, moudrostiplné z veškeré minulosti do toho, čeho se dostalo lidstvu událostí na Golgotě.

Zmrtvýchvstání samotného ducha Země, vykoupení lidstva nám přichází vstříc v symbolu velikonočních zvonů. Tento symbol ještě vnuká každému, kdo tomu porozumí, jak tajemstvím Velikonoc se člověk povznese k duchovním výšinám. - Není bez významu, že Faust, stojící na okraji propasti, je velikonočními zvony přivolán zpět k novému životu, který ho vede k onomu velkému okamžiku, kdy si říká, oslepený před svou smrtí: „V nitru však jasné světlo svítí.“ Tak může Faust proniknout výš do duchovních světů, kde ušlechtilé články lidstva budou zachráněny.

Zachráněno, protříbno, skryto bude vše, co v minulosti žilo, zachráněno v pročištěné duchovnosti, která se mystériem Golgoty vylila přes Zemi a do lidstva, jako bude také jednou, když se objeví Maitréja-Buddha, protříbno neztrouchnivějící tělo Kášjapy, velkého orientálního mudrce, v podivuhodném ohni, ve světle Krista, který se zjevil Pavlovi na cestě do Damašku.